

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittingsplaats Rotterdam

Team Bestuursrecht 3

zaaknummer: NL17.2440, V-nummer:

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 7 juni 2017 in de zaak tussen

, eiser,
gemachtigde: mr. M.A. Collet,

en

de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. K. Bruin.

Procesverloop

Bij besluit van 18 mei 2017 (het bestreden besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Voorts is aan eiser een inreisverbod voor de duur van twee jaar opgelegd.

Eiser heeft beroep ingesteld tegen het bestreden besluit.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 31 mei 2017. Eiser en verweerder hebben zich laten vertegenwoordigen door hun gemachtigden.

Overwegingen

1. Eiser heeft op 12 maart 2013 een eerste asielaanvraag ingediend. Bij besluit van 16 december 2013 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, in samenhang met artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Bij uitspraak van 16 december 2014 (ECLI:NL:RBLIM:2014:10855) heeft deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, het tegen dit besluit ingestelde beroep gegrond verklaard. Vervolgens is de asielaanvraag van eiser bij besluit van 19 mei 2015 afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000. Bij uitspraak van 29 februari 2016 (ECLI:NL:RBLIM:2016:1606) heeft deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, het tegen dit besluit ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Op 16 mei 2017 heeft eiser opnieuw een asielaanvraag ingediend.

2. Ter beoordeling is de vraag of verweerder de tweede asielaanvraag terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard omdat eiser geen nieuwe elementen of bevindingen aan deze

asielaanvraag ten grondslag heeft gelegd.

3. Eiser heeft aan de huidige asielaanvraag een kopie van een 'attestation tenant lieu de passeport', dat op 27 maart 2017 te Brussel is afgegeven, ten grondslag gelegd.

Eiser verwijst naar een e-mail van 17 mei 2017 van J. Ellérie-Pattisapakoly van de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V), waarbij een verslag van het interview van eiser op de ambassade van DRC van 18 april 2016 (de rechtbank begrijpt 18 april 2017) is gevoegd, en naar een e-mail van 17 mei 2017 van P. Yick van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Volgens eiser blijkt hieruit dat aan hem een laissez passer is verstrekt en dat de gestelde nationaliteit en identiteit zijn bevestigd.

4. In het verweerschrift heeft verweerder te kennen gegeven dat er een laissez passer aan eiser is verstrekt en dat hij zal worden uitgezet naar de Democratische Republiek Congo (DRC). Dit betekent dat verweerder in het bestreden besluit had moeten beoordelen of er een risico in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dreigt indien eiser wordt uitgezet naar de DRC. Aangezien verweerder dit aspect in het bestreden besluit niet heeft beoordeeld, dient het beroep volgens verweerder in zoverre gegrond te worden verklaard.

5. Het beroep is, gelet hierop, gegrond en het bestreden besluit dient te worden vernietigd wegens strijd met artikel 3:2 en artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Met het oog op finale geschilbeslechting, ziet de rechtbank aanleiding om op grond van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb, te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

6. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in het verweerschrift terecht op het standpunt gesteld dat niet wordt toegekomen aan een inhoudelijke beoordeling van eisers asielaanvraag, omdat eiser zijn identiteit, nationaliteit en herkomst niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de vorige procedure is in rechte komen vast te staan dat de gestelde identiteit, nationaliteit en herkomst niet geloofwaardig zijn. De rechtbank verwijst in dit kader naar rechtsoverweging 8 van de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, van 29 februari 2016. Dat de autoriteiten van de DRC thans een laissez passer aan eiser hebben verstrekt, is geen nieuw element. Een laissez passer is een tijdelijk reisdocument, dat is afgegeven door een vertegenwoordiging van een land en geen nationaliteitsverklaring. Uit het verslag van het gesprek met de consul van de DRC blijkt dat eiser tijdens de presentatie kopieën van dezelfde documenten heeft ingebracht als in de vorige procedure, namelijk van de kiezerspas, de huwelijksakte en de geboorteaktes van hemzelf, zijn echtgenote en zijn kinderen. Over deze documenten heeft deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, in voormelde uitspraak van 29 februari 2016 geoordeeld dat eiser met deze documenten de gestelde identiteit, nationaliteit en herkomst niet aannemelijk heeft gemaakt. Eiser heeft geen bronnen ter onderbouwing van de gestelde identiteit, nationaliteit en herkomst overgelegd.

De rechtbank ziet geen aanleiding om het verzoek van eiser om de door hem genoemde contactpersonen van DT&V en de IOM als getuigen te horen. De rechtbank oordeelt dat een verklaring van deze contactpersonen redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Zoals verweerder ook ter zitting heeft gesteld, kunnen deze contactpersonen hooguit verklaren over de gang van zaken tijdens de presentatie en niet de gestelde identiteit, nationaliteit en herkomst van eiser bevestigen. De gang van zaken tijdens de presentatie blijkt al in voldoende mate uit het zich in de stukken bevindende verslag van de presentatie

van eiser, zodat het horen van deze personen geen meerwaarde heeft.

7. Verweerder heeft in het verweerschrift alsnog een standpunt ingenomen met betrekking tot artikel 3 van het EVRM. De rechtbank beschouwt dit als een aanvulling op de motivering van het bestreden besluit.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat sprake is van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. De algehele gewelds- en mensenrechtensituatie, met uitzondering van de provincies Noord- en Zuid-Kivu, is niet zodanig dat elke vreemdeling bij terugkeer te vreezen heeft voor een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

8. Omdat het beroep gegrond is, veroordeelt de rechtbank verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 990,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 495,- en wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit geheel in stand blijven;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten tot een bedrag van € 990,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M. van Nooijen, rechter, in aanwezigheid van P. Deinum, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 7 juni 2017.

griffier

rechter

Deze uitspraak is op 7 juni 2017 in het digitaal dossier geplaatst.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen een week na plaatsing hiervan in het digitaal dossier hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

